

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals; Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

INADAL!

MEDITACIONS.

INADAL és una contracció de *Anar a dalt*, molt posada en ús per la gent conservadora.

Com que gastan pocas paraulas y molta carpanta, comensan per menjar-se, a manera de oliveas unas quantas lletras de aquesta locució, apenas van a dalt del candelero, y tot seguit, l'*anar a dalt* se 'ls converteix en un *Nadal* que dura tot l'any.

O, sino repárintho; l'any passat D. Anton hi era y aquest any hi torna a ser. Fà ja quatre ó cinch *nadals* que hi es, y per lo que 's vèu no té cap ganas de móurese'n.

¡Ditxós ell! Per ell se guisan los galls; per ell se fabrica 'l turró.

Un *Nadal* conservador sense en Cánovas no 's compren, no s' esplica. ¡Cóm s' ho farien sino 'ls arcaldes borregos de la situació que 'ns mareja!

Nadal es la festa conservadora per excelencia.

En primer lloch succeheix aixís perquè una vegada son a dalt no cahuen tant facilmente. Jo hi vist conservador segut en una poltrona colocada sobre una tarima. Las oposicions s' han arrimat a la tarima, y a forsa de brassos l' han enretirada tot de un plegat. La poltrona ha caigut ab estrépit; pero 'l conservador no.

Y es que quan vá asséureshi vá pendre la precaució de passarse una corda per sota l' aixella y fermarla a una viga, de manera que al caure la tarima y la poltrona, no ha caygut lo fulano.

Ha quedat penjat; ¡pero no ha caygut!...

¡Y n' hi ha tants de conservadors penjats!...

Jo 'm recordo del viatge que vá fer en Cánovas per Catalunya; y alguns curiosos incidents de aquest viatge me confirman ab l' idea de que per la gent conservadora tot l' any es *Nadal*.

Passava ab lo tren per davant de un poble, y si 'l poble perteneixia a algun de aquests districtes que han enviat a las Còrts diputat conservador, succehia sempre la mateixa escena.

Sortia a la plataforma de l' estació la nata y flor de la conservaduria del poble: algun de aquells que al temps de la federal ho volian matar tot, y que van comensar per matar la propia vergonya y la bona fé de quatre babaus, convertintse en caciques de la situació conservadora: mitja dotzena de infelissos que desempenyant lo càrrech de concejals repelan al poble, quan los agents del Sr. Orovio ja hi han passat la navaja: algun que altre munyidor

d' eleccions, que ab los vots qu' escorra s' hi guanya la vida; tots ells ab l' estúpida riatlla als llabris contemplavan al mónstruo, que ab prou feynas si 'ls dirigia una mirada.

Algun de més generós l' hi feya un regalo. Jo vaig veure com l' hi feyan present un dia de unas quantas llangonissas, talment com si fossen pastors que anessin al portal de Betlém a adorar al niño.

¡Quin Nadal més ridicul!...

A més de aixó jo hi sentit a dir que en Cánovas té una estrella. Bona ó mala té una estrella com aquella que guiava als reys que van anar a Betlém.

Aquesta estrella vá ferlo sortir de aquelles humils esferas en que vá neixe: de la casa de aquell modest mestre d' estudi, y a través de Manzanares vá portarlo fins al cap de munt de la gloria, siquiera per condemnar tota tentativa de desordre, després qu' ell havia fet de las sèvas, y per venir a parar en una política, com la que are fá, semblant com una gota d' aygua ab un' altra, a la que feya 'l conde de Sant Lluís, quan en Cánovas al costat de alguns generals, vá sublevarse.

De modo que l' estrella que brilla en lo pessebre conservador, si es l' estrella de 'n Cánovas, es un' estrella ab qua.

Mentres tant lo *Nadal* se prolonga: lo turró amassat ab las suadas del poble vá endoyna; los galls saltan de las butxacas dels contribuyents, apenas rompen la closca: los espanyols nos tornem prims com una neula, y 'ls conservadors destapant botellas y omplint copas, dihuen y repeteixen:

Por todas partes brotan fuentes de prosperidad.

Y las aspiracions de 'n Cánovas se realizan plenamente.

Existeix una classe que menja turró y gall colectivamente en la taula del pressupost; y s' está formant un' altra classe que aviat no viurá més que de una sopa colectiva.

Lo treball se para; lo comers está estancat: de llibertat no se 'n resa: de moviment moral é intelectual tampoch.

Ja ha lograt tot lo que volia.

¿No saben qu' era lo que volia en Cánovas?

Convertir a tots los espanyols en figuretas de pessebre!

P. K.

L' ALMANACH DE LA CAMPANA DE GRACIA.

DEMA, dia de Nadal surt a la llum. Té vuit planas de ninots en las quals hi hauria abocat un' altre dibuixant tota la seva xispa, y hasta 'l mateix Apeles Mestres, sino que la del nostre bon amich es inagotable.

¡Vuit planas de ninots y vuit de text!

Vels' hi aquí un magnífich regalo de Nadal, que no costa més que un ralet. Pero ey! Llegeixinlo ab moderació, porque sino 's trencarán de riure y ja 'ls costaria més de braguer.

En lo **ALMANACH DE LA**

Hi trobarán a més de una parodia de tots aquells romansos que sol haverhi davant de tots los calendaris, com son *épocas célebres, computo eclesiástich, quatre temporas, dejunis, festas movibles, dias en que 's trèu ánima, eclipses, etc., etc.*, y de un santoral complet, un bonich judici del any de 'n P. del O., treballs en prosa del Apeles Mestres, de 'n Joseph Lasarte y de F. Nat; pensaments de 'n C. Gumá, quèntos y xascarrillos molt divertits de 'n Xius, Dos felissos, A. C., Layeta Margaridó, y A. T.; epigramas de 'n Rosendo Arús y Arderia, Miquelet, F. Llenas, S. Gomila, Víctor Soler, E. Sala, Dos felissos y Gestus; y poesias dels mestres en gay saber Frederich Soler y Damas Calvet, de 'n Conrat Roure, Eduart Vidal Valenciano, J. Roca y Roca, J. Dern, Joaquin Marinello, Joseph Verdú, Víctor Soler, C. Gumá, Sasac, Julio y altre assíduos colaboradors del nostre periódich y de l' *Esquella de la Torratxa*.

Tots los treballs que s' han rebut, com que l' espay es escás, s' han tingut de garballar, de manera que potser alguns autors quedarán descontents, pero ningú hi guanyará més que 'l públich.

No sé l' efecte que l' hi farà; per are no sé més

que ha produït a n' el Fiscal. Estava decidim-nos molts trossos; pero n' hi ha haitres que l' han fet riure tant, que al ùdit:

—Vaja, per aquest any que passi; pero l' any ve no sigan tant plagas.

LO NOY DE 'N LOPEZ.

BAYALLADAS

AVANTS de desitjarlos felissas festes, permetin que 'ls dirigeixi una súplica.

Quan vajan a ensatar lo gall, recordinse de una cosa.

Pensin que avants hi havia obrers que treballaven y podian permetre's també aquesta festa de familia. Recordinse de que avuy no tenen feyna; y que la comissió de socorros acaba 'ls recursos. Y no olvidin que la Campana de Gracia té una subscripció oberta a n' aquest objecte.

Ena mirada de compassió pèls nostres germans: un socorro per ells, y creguin que aquesta es la manera més digna de celebrar las festes.

Després d' aixó, que las logrin felissas.

Y sobre tot guardinse de décimas: no menjin massa, sino ab aquesta debilitat conservadora, 'l menjá 'ls rependria; y no duptin que la Campana desitja poder donals'hi per molts anys las bonas festes.

Figúrinse una senyora de Tarragona que té dolor, y compareix a la catedral ab un tamboret, per no haver de seure's a terra.

Y figúrinse un empleat que té 'l cabildo, que 's dirigeix com un toro contra la senyora, dihentli ab véu aspre y ab ademan grosser: «Si un altre dia torna a presentarse aquí ab aquest tamboret, l' hi faré a trossos.»

La persona que 'ns escriu la noticia, fá notar que aquest empleat se diu Sotagossos y que ha militat ab los carlins.

Ja 's coneix.

En un poble del Llobregat vá haberhi 'l dia de la Puríssima una gran cerimonia religiosa.

Lo rector desde la trona vá anunciar que acabada la funció religiosa se aixecaria una bomba, anyadint:

—Miréusela bè, fills meus: aquesta bomba portará la direcció que pendrán las ánimas netas de pecat a l' hora de la mort.

Vingué l' hora del espectacle: la bomba estava inflada: los curiosos contemplavan l' escena, y tot d' un plegat bufa una ventada, y ab una mica més, si no hi son amatents, lo rector se 'n vá enlayre com Mussiu Arban.

Y vels' hi aquí com aquest rector vá perdre una oportunitat de anarse'n segons las sevas teorías al cel en cos y ánima.

Moltas mils de personas ván assistir al enterro del general Lagunero.

Y 'l govern vá prohibir que passés pèls carrers de Madrid.

En Cánovas es com las criaturas: los morts l' hi fán por.

Los hi recomano 'l pessebre del Circo Equestre. En lo seu género es de lo més acabat que s' ha vist a Barcelona. Perspectives molt ben entesas, aygua corrent, pocas figuras; pero molt notables; desde luego s' hi véu la má de un verdader artista.

De un periódich democrátich de Madrid: «Comensa a sentirse molt calor en los quartels. »L' incendi que vá ocorre la nit passada en lo de la Montanya ho demostra suficientment. »Obrir l' ull Sr. Cánovas!»

Vaja, que digan lo que vulgan, homes com en Cánovas no 'n corren.

L' altre dia la Gaceta de Cataluña l' hi dedicava tot un article, que 'ls dich que vá agradarme.

Primer de tot nos feya saber que 'l Sr. Cánovas es diputat per Murcia.

Are bè jahont era 'l Sr. Cánovas quan l' inun-dació? Vostés ho saben, rodant per Barcelona y rebent los obsequis dels conservadors. Ell sabia que a Murcia hi havia hagut un desbordament, quan als Campos Eliseos n' hi havia un altre, un

desbordament de champagne y d' entusiasme, sobre tot quan ell declarava ab molta formalitat que no faria la guerra al govern, y que no anava a Madrid per ser ministre.

¡Babaus!

Un cop a Madrid van nombrarlo president de la Junta nacional de ausilis.

Ab los diners dels altres podia ser rumbós y espléndit; y no obstant, aixís qu' ell y en Martinez Campos van comensar a ferse morros, no tenint cap més carrech de que dimitir, vá dimitir la presidencia de la Junta, fent servir als seus electors y a la caritat espanyola de mingó, per guanyar la partida.

Ja 'l tenim a dalt del candellero, y arriba l' hora de donar las gracias a la nació francesa, que tant s' afanya per socorre las desgracias dels electors del Sr. Cánovas.

Vamos, are qu' es ministre, esmenará las faltas passadas, y a l' hora del agrahiment, será digne representant dels electors de Murcia: aixó pensava tothom, perque aixó era lo natural.

Però ca... ni 'ls mils. ¿Volen fer una serenata? Donchs no hi ha serenata. ¿Volen músicas militars? Donchs no hi ha músicas. Al llit dejorn tothom.

¡Ah! No negaré que tinguém al poder la quinta essencia de la política conservadora; pero hem de convenir també en que hi tenim la representació més acabada del agrahiment y de la hidalguia castellana.

De malagrahits n' está plé 'l ministeri.

LO NADAL DELS QUE COBRAN.

VALS CONSERVADOR.

Davant de la taula del sant presupuesto cuberta d' ampollas d' alegre champany, que tots los que hi sucen ocupin son puesto, que avuy es la festa més grassa del any.

Y en tant los taps saltan y 's buydan cassolas dels galls que alguns mansos nos han regalat, vermells d' alegria, cantém a véus solas las dolsas bellasas de viure empleat.

¡Qu' hermós es llevarse y aná a la oficina quant cabuen déu horas, campanes y tipets, y allí esperar dócils ab calma divina, que toqui la una tot fent cigarrets!

Tant si 'l sol esberla com si 'l fret zbusa, quant vé 'l ditos dia la paga ja 'ns cau: si fem una falta, doném una excusa, y en fi, si aixó es guerra, que may hi haja pau

S' ha dit que la patria pateix tanta gana... La patria es lo ventre y 'l ventre está plé: aixó es lo que importa; seguim a qui mana y del que murmuran no n' hem de fer ré.

Si ahont viuen los pobres hi fa un fret que glassa, nosaltres en cambi tenim molt bon foch; si ells pleran y cridan, nosaltres fem guassa; y si ells no treballan... nosaltres tampoch.

Que 'ls barcos fan festa, que avuy ne 's pot viure, que 'l vi ja s' appja, que 'l pa va més car.... aixó son romansos que casi fan riure: la vida espanyola no es vida; es ¡la mar!

Los quartos may faltan quant cauhen los mesos; ja Hisenda d' exacte sab ferse 'l bon nom. ¿Que hi fa que algú digui qu' Espanya té inglesos? Si 'ns paga a nosaltres, ja paga a tot' hom.

Omplim tots las copas brindem per la gloria d' aquesta gran patria que 'ns tracta tant bè; bebém a sa dolsa preclara memoria, ja que 'ns man'è grassos ab molt poch que fé.

Que manin los rojos, que manin los negres, signém los satélits de la situació, y aixís sense engúnias, ben guapos y alegres, viurém ab lo ventre farsit de turró.

Turró es l' únich lema de nostras banderas; turró es nostra gloria, turró es nostre déu: que 'ns xiulin, que 'ns diguin m. mons sangoneras... qui no té vergonya, tot lo mon es seu.

Omplim, donchs, las copas! brindem per la Espanya, buydém las cassolas, vessém lo champany y mentres la patria badalla y s' escanya, passém bè las festes... y fins un altre any.

C. GUMÀ.

La festa de Paris vá ser espléndida. Si l' hagués de descriure no 'n tindria prou ab tot lo número de la Campana.

No 'ls diré sino que 'ls toreros ván escitar l' admiració general, y que davant de la nostra paisana, la filla de Reus Roseta Mauri, s' hi fonian los francesos, al véurela ballar ab aquella gracia que Déu l' hi ha donat.

Un catalá deya: —Vaja, Reus, París y Múrcia!

Las minorías retiradas, y en Cánovas negantse a donar satisfaccions. Es molt lògich. En Cánovas no pot donar més que disgustos.

Per are, desde que 'l mónstruo es al poder, las denuncias de la premsa surten a una ó dugas cada dia.

¿Qué 's proposa 'l govern? ¿Matar a la premsa ó reventar al fiscal de imprenta? Lo fiscal de imprenta! Aviat será l' únich empleat que treballará sériament!

Un periódich ministerial se créu fer un favor a n' en Cánovas assegurant que aquest senyor representa una cosa definitiva.

Tè rahò: Cánovas avants, Cánovas are, Cánovas després, Cánovas sempre. Ja 'u veuhen: una cosa definitiva: Cánovas representa la fi del mon!

Ab molt gust los hi parlaria una bona estona de l' actitud dels generals.

Los hi diria que menjan reunits: que ván al Senat y atacan al govern: que están sorpresos perque havent presentat la dimissió no se 'ls vá admetre, y are se 'ls relleva; y moltas altras cosas per l' istil.

Però no estich per generalitats. Avuy no hi ha res més general que la suspensió dels periódichs que s' ocupan de aquests assumptos.

—Pam, pam. —¿Qui hi há? —Que no hi fora D. Anton? Ja veurá tinga la bondat de donarli aquesta décima:

«Sò un ilegal, sò un dolent, dono a certa cosa vivas, tinch ideas subversivas y a més soch contribuyent. Pago 'l trimestre fielment l' engreixo ab lo such que 'm cobra ¿Vol al fi fé una bona obra? Donchs au, tornise'n al llit, desocupi tot seguit y convenci's de que sobra.»

Moltos cops sento a dir: Tal cosa durará de Nadal a Sant Esteve.

Aquests dias se sustituhia la paraula «tal cosa» per la paraula situació.

San Esteve! ¡Pobre Sant Esteve! ¡Un mártir! ¡Un verdader mártir! ¡Vá morir a cops de pedra!

Entra un carreter a donar las bonas festes de Nadal a la casa del comerciant que l' hi dava la carga.

—Entréu allá dins, l' hi diguè l' amo, y demanéu al caixè lo que vulguèu.
 L' home hi entra y 'l caixè l' hi pregunta:
 —¿Quan volén?
 —Donguim dos duros.
 —Aquí 'n teniu quatre.
 —Bueno, diguè 'l carreter: mil gracias; pero are donguim los dos que l' hi he demanat

Nos escriuhen de Vidreras notificantnos que aquell arcalde no ha tret al públich las llistas electorals, conforme mana la lley.
 Y sospitan, que las citadas llistas en aquell poble 's compondrán d' electors morts y propietaris sense propietat.
 ¡Que volen ferhi! Tot aixó son miracles de la gent conservadora. Electors morts que fan lo cap viu; y gent sense propietat, que tè la *propietat* de votar: per veuré aixó no s' ha de anar á Vidreras, sino seguir tot Espanya.
 Aixís se fabrican aquells diputats tant cayos que á tot dihuen que sí, hasta quan los preguntan:
 —¿Vols turró?

Hi ha hagut manifestació de agraument á Fransa á Sevilla, Zaragoza, Murcia, Santander, Puigcerdá y un sens ff de poblacions.
 En Cánovrs no 'u ha pogut contenir.
 Francament tè 'l puny massa xich per enclourehi á tota l' Espanya.

Totas aquestas manifestacions, á més de revelar la simpatía que per la república francesa senten tots los espanyols, constituheixen una manifestació de disgust pèl govern de 'n Cánovas.
 Nosaltres no voliam matar sino un aucell; pero en Cánovas s' ha posat á tiro y n' hem mor' dos.

Madrid lo dia de la manifestació privada pèl govern, va iluminarse repentinament. En los barris baixos fins va haverhi fogatas.
 Apesar de las galledas d' aigua del govern, l' entusiasme cremava.

En aquest moment rebo la felicitació del sereno. Comensa ab la següent dècima:
 Yo constante todo el año
 yo mi demarcacion velo,
 vigilándola con celo
 para que no tengais daño:
 Yo persigo todo amaño
 que os pueda perjudicar,
 si alguien quiere perturbar
 vuestras horas de reposo,
 acudo muy presuroso
 y le hago retirar.

¡Bien sereno! Ja veuréu: aquí teniu una pesseta, y féu retirar tot desseguida á n' en Cánovas!
 No hi ha ningú que perturbi més las mèvas horas de repos.

Perque l' Orovio y 'l conde de Toreno havent sigut ministres de 'n Martinez Campos are ho son de 'n Cánovas no falta qui 'ls hi diu *inconseqüents*.
 Aquest cárrech es injust.
 No hi ha ningú que tinga més conseqüencia en conservar las carteras.

Y si are tornava á pujar en Martinez Campos, serian encare ministres del nou ministeri.
 —Pero, dirán vostés, y si 'ls declaravan cessants?
 Aixé ray: no admeterian la cessantía.

De un periódich de provincias.
 «Digan lo que vulgan la retirada de las minorías no es política.
 »Precisament provè de la *impolítica* de 'n Cánovas.... dich del sombrero de 'n Cánovas.»

Lo govern ha suprimit lo periódich la *Filoxera*.
 Jo 'u crech!
 Es més facil suprimir aquesta que la de las vinyas.

Lo director de un periódich de Madrid *El Independiente* després de tres denuncias, vá ser portat á la presó.
 Aixó es que en aquest joch, cada tres basas se fá una cama, y cada cama es una presó preventiva.
 Are no falta sino averiguar, á quanta camas donan garrot.

¿Han rebut gayres dècimas?
 Jo 'n tinch ja xexanta ó setanta: lo sereno, 'l vi-

gilant, lo carter, 'l escombriaire, 'l forner, lo perruquer, lo carboner, lo mosso del café, etc., etc.
 Vaja, que digan lo que vulgan: Barcelona es una ciutat molt civilisada.
 En arribant aquestas festas, tothom es partidari del sistema *decimal*.

—Vaig sentir di 'l altre dia que molt prompte en Joan Rosich un alt empleo obtindria.
 —Si noy; l' han nombrat vigia del castell de Montjuich.

—Nos estavem passejant jo y l' oncle... deya en Sisó, y aquest respoque al instant:
 —La bestia sempre al devant!
 —Donchs llavoras... l' oncle y jo.

—¿Ahont ha anat Senyó Oriol que tant tart s' ha deixat veure?
 —Avuy m' he volgut distreure y he sortit á pendre 'l sol
 —¡Com! si ha fet un dia trist!
 —Aixó es mol fácil d' entendre: Com que jo l' hi anat á pendre, está clar ni: gu l' ha vist!

Lo rector de un poblet, veient que las noyas no feyan més que ballar en lloch de aná á sermó, vá dir un dia:
 —Ja vindrán al últim.
 —¿Cóm s' ho arreglará? l' hi preguntava 'l vicari.
 —¿Cóm? Llogaré una cobla y establirém ball á l' iglesia.

—¡Ditxós ell! deya un pobre suspirant, veient passar un pare capellá per la porta de l' iglesia.
 —¿Perqué ho dihén? vá preguntarli un jove.
 Vaja, que també hi aniréu vos al cel.
 —No es aixó, lo que l' hi envejo, sino 'ls bons colors y la tripa.

Un foraster visitava la catedral de una ciutat que tenia la torre molt alta.
 La dona del campaner l' acompanyava; y com qu' estava embrassada y la escala no s' acabava may, llensava uns sospirs molt fondos á cada esglahó:
 —¿Qué n' hi ha per molt mestressa? vá preguntarli 'l foraster, parlant per l' escala
 —Tot lo més es qüestió de una senmana, vá respondre la campanera, creyent que l' hi parlavan del embrás.
 —Llavors baixém, digué 'l foraster, porque sino 'l tren m' escaparia.

En l' época en que 'l suplici dels reos de mort era la forca, en una execució, quan lo butxí se carregava sobre l' ajusticiat, per acabar més prompte, vá rompre's la corda, ab lo pés, y butxí y reo varen anar per terra.
 Lo butxí renegava com un carreter, y exclamava:
 —Maliatsiga: en ma vida m' havia succehit.
 Y 'l reo vá respondre ab molta tranquilitat:
 —Pues miréu; á mí tampoch.

Entre dos tipos:
 —Escolti. Podria deixarme quatre duros?
 —Bè podria; pero no vull.
 —¿Perqué? Se figura acás que jo no voldria tornarlos 'hi?
 —Oh no! Vosté 's trobaria al revès de mí: voldria; pero no podria.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.
 1. XARADA 1.ª.—Casimira.
 2. ID. 2.ª.—A bonat.

3. ENDEVINALLA.—Raspall.
4. SINONIMIA.—Clara.
5. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Cuwinera. Cuinera. Cuiner. Círrera. Cera. Cura.*
6. TRENCA-CAPS.—Palamós.
7. COMBINACIÓ NUMÉRICA.—1956243
 3462195
 5693421
 9215364
 4321659
 2149536
 6534912
8. GEROGLÍFICH.—No hi ha joch sense trampa.

XARADAS.
 I.
 Per la vora del riu dos una noya tres doblada pero molt agraciada, de lu menjava en tros gros Parlanthi vareig anar hasta sa casa total; sent llavors tant animal que me 'n vaig enamorar.
 PAU SALA.

II.
 Nota musical segona, prima dos en los balcones, quatre tres quatre es persona que va vindre á Barcelona. Lo tot nom d' home. ¿No 't dons?
 NEF Y CLORO.

ENDEVINALLA.
 Me diuhen gos sense serne y rich sens tenir diners: lector, quan lo fret apreta ¿sabs hont soch? Vaig pèls carrers.
 P. DEL O.

CONVERSA.
 —¿Qué tal lo teu malalt?
 —No 's troba massa bè, Fusté.
 —Y donchs que tè, Martí?
 —Fusté, una mala pessa.
 —¿Quina malaltía?
 —Entre tú y jo l' hem dita.
 MENISTRE.

ANAGRAMA.
 Jo soch fill del primer tot y en lo segon tot me trobo. Per xó estich fastidiat: ja de treballar m' anyoro.
 SUSAGNA.

- LOGOGRIFO NUMÉRICH.
- 1 2 3 4 5 6 7.—Nom de dona.
 - 5 4 1 2 5.—Emperador de Roma.
 - 7 1 1 2 3.—Una planta.
 - 3 4 6 7.—Una roba.
 - 1 2 3 7.—Una flor.
 - 5 7 3.—Una cosa que casi tothom tè.
 - 7 1 2.—Una joguina.
 - 2 5.—Un mineral molt apreciable.
 - 7 3.—Una carta.
- GRANELL Y GARROFA.

TRENCA CAPS.
Mataró, Sabadell, Palafrugell, Calonge, Agramunt, Badalona, Bañolas.
 Posar aquests noms en columna, de manera que una lletra de cada un, llegidas diagonalment formi 'l d' un port de mar.

GEROGLÍFICH.
 T T T T T
 V L L
 V L L
 b a
 NOVI
 PAU CORNADÓ TARRAGONÍ.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.
 Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

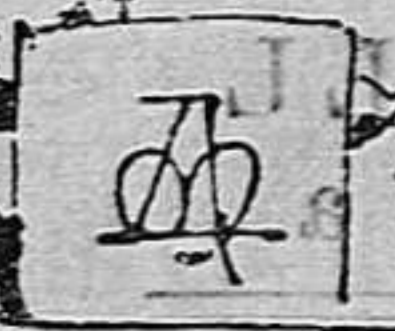

FELICITACIÓ.

Ja se sab, cada senmana
al istiu com al ivern,
¿volen riure's del govern?
Aqui tenen LA CAMPANA.

Sempre alegre y campetxana,
canta clar tant si com no
y no t'è altra afició
que als conservadors fer dany,
desitjant que un còp al any
sos lectors menjin turró.

Menjin turró ab alegria
enguany un dia no més;
ja vindrà altre temps després
que 'n menjaran cada dia.

NOVI